

MEDIA 21/11/2015 | 15:59

f X e s

“Ανάσα από πηλό”, το νέο μυθιστόρημα του Γιώργου Δουατζή

Η δημιουργία και η καταστροφή, ο έρωτας και ο θάνατος, το παρελθόν και η λήθη, η ενοχή και η κάθαρση, τα σκοτεινά μυστικά και η αποκάλυψη, η δίψα και ο κορεσμός, η δόξα και το καταστροφικό χρήμα, το μοιραίο και το οριστικό, αναδύονται από τις σελίδες του νέου μυθιστορήματος του Γιώργου Δουατζή “Ανάσα από πηλό” που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πάπυρος, με προμετωπίδα το προκλητικό ρηθέν του Μισέλ Φουκώ “Όποιος έχει πεποιθήσεις είναι ηλίθιος”.

Ο γνωστός δημοσιογράφος, ποιητής και συγγραφέας, συνεχίζει την πορεία του στα γραμμάτα με το εικοστό δεύτερο βιβλίο του, που είναι μια απολαυστική ιστορία για το προαιώνιο θέμα της σχέσης ανάμεσα στον άνδρα και στη γυναίκα, για τα οικογενειακά βιώματα, για τη δύναμη της τέχνης, για τις ανταγωνιστικό χώρο των εικαστικών, για τη δύναμη της φιλίας, για τις εκρηκτικές δυνάμεις που κρύβονται στις ψυχές των ανθρώπων.

Advertisement

Ο γλύπτης Κώστας Μοίρας εργάζεται στην αφάνεια αποφεύγοντας κάθε επαφή με τον κόσμο της αγοράς της τέχνης, παραμένοντας πιστός σε αξίες και ιδανικά . Η Ελένη, μια νέα γυναίκα , ιστορικός της τέχνης, ζει φορτωμένη με ένα βαρύ οικογενειακό παρελθόν. Τους ενώνει ο έρωτας για την τέχνη και τη ζωή, αλλά τους χωρίζουν καταστάσεις.

Ο συγγραφέας αρχίζει με τον πενήντάχρονο ήρωά του να ανοίγει ένα πολυκαιρισμένο μπλόκ και να διαβάσει όσα είχε γράψει χρόνια πριν για το θάνατο του όμορφου, σκληρού, αγαπημένου του πατέρα, που πέθανε μόλις στα τριάντα ένα χρόνια του...

“Ε, λοιπόν, εγώ στο σπίτι δεν έκλαψα. Το έκαναν όμως για λογαριασμό μου, σαν παράσταση σε αρχαίο δράμα, οι μοιρολάτρες του νησιού, διατηρώντας τα έθιμα κατά βάρβαρο τρόπο, στα παιδικά μου μάτια. Η μάνα μου έσπευσε να αλλάξει ρούχα, μαύρα έβαλε βεβαίως, ίσως για να μη διανοηθεί κάποιος ότι δεν πενθεί. Δεν έκλαψα λοιπόν, λες και γνώριζα ότι θα είχα όλον τον καιρό, όλες τις αιτίες να κλάψω, χρόνια αργότερα, για πολλές ακόμα απώλειες, για πολλές ακόμα συμφορές. Αλλά, προπάντων, εγώ ήμουν πάντα εκεί για να αντέξω, να αναλάβω ευθύνες.

“Θυμάμαι τώρα, τόσα χρόνια μετά, τις λέξεις-αναγγελία: Ο πατέρας πέθανε. Θυμάμαι την αποχαιρετιστήρια εικόνα του. Θυμάμαι τα μοιρολόγια που μου έσκισαν την καρδιά. Τη βιάση να οδηγηθώ στο κρεβάτι μου για ύπνο με τη μικρότερη αδελφή μου. Το μαύρο περιβραχιόνιο που μου έβαλαν για να διαλαλώ το πένθος μου. Τις φωνές, τα κλάματα, τις αναπάντητες ερωτήσεις προς τη μάνα μου: “Τι θα κάνεις τώρα, έρμη, με δύο ορφανά;” Τα ορφανά ήμουν εγώ και η αδελφή μου. Τις μυρωδιές θυμάμαι, κεριού, λιβανιού, σαπουνιού, αφού έπρεπε να είμαστε όλοι πεντακάθαροι στην κηδεία. Των λουλουδιών τις μυρωδιές θυμάμαι. Μου τις θύμιζαν για δεκαετίες αυτές των επιταφιών. Ναι, ακόμα θυμάμαι και βουρκώνω, καμιά φορά κλαίω με λυγμούς κιόλας, λες και έχω δάκρυα χρεωστούμενα, για ποιον άραγε και πότε και γιατί, αλλά τι σημασία έχει πια; Η απώλεια δεδομένη. Η πορεία καθορισμένη. Θυμάμαι το αίσθημα αποστροφής που είχα για όσα γινόταν. Προφανώς, δεν ήθελα να παραδοθώ στη θλίψη. Το θυμάμαι καλά αυτό. “Δεν θα λυγίσω” είπα. Θα μπορώ να λέω “δεν θα λυγίσω” και αύριο; (...).

Advertisement

“Ο Κώστας Μοίρας έκλεισε το μπλοκ με κινήσεις που πρόδιδαν σεβασμό, με μεγάλη προσοχή, σαν να κρατούσε το πιο εύθραυστο, το πολυτιμότερο κρύσταλλο του κόσμου. Αναστέναξε με βαθιά εκπνοή και έβαλε το μπλοκ στο κομοδίνο. Σε περιπτώσεις που δυσκολευόταν να πάρει σημαντικές αποφάσεις ή σε στιγμές συναισθηματικής έξαρσης, το καταφύγιο του ήταν η ανάγνωση αυτού του αποσπάσματος από τα χειρόγραφα του. Η ανάγνωση αυτή του γύριζε αρκετά χρόνια πίσω, τον πονούσε, αλλά του έδινε μια γλυκιά δύναμη”.

Το δεύτερο κεφάλαιο με την Ελένη:

“Ξαφνικά η γη άρχισε να τρέμει. Βουητό τρομακτικό ερχόταν από τα έγκατα της γης. Τριγμοί φοβεροί ακούγονταν, έτριξε όλο το οικοδόμημα, έτοιμο, λες, να λυγίσει. Ο σεισμός ήταν μεγάλος, με ασυνήθιστη διάρκεια και προφανώς με το επίκεντρο κοντά. Τους βρήκε στο εκθετήριο, να φωτογραφίζουν τα γλυπτά. Η Ελένη έβγαλε μια κραυγή τρόμου, έτρεξε ασυμπαίσθητα και κρύφτηκε στην αγκαλιά του Κώστα. Εκείνος, ψύχραμος, την αγκάλιασε προστατευτικά και δεν κινήθηκε διόλου. Έμειναν έτσι για δευτερόλεπτα αγκαλιασμένοι στη μέση του εκθετηρίου. Ξαφνικά ο θόρυβος εντάθηκε από τη μαζική πτώση των γλυπτών στο πάτωμα. Τα έβλεπε να τρέμουν στα βάθρα τους και σε δευτερόλεπτα να πέφτουν σχεδόν ταυτόχρονα, με έναν θόρυβο που θα του έμενε στη μνήμη έως θανάτου, ως ο εφιαλτικότερος ήχος της ζωής του”. (...).

Advertisement

Ένα μυθιστόρημα – καταβύθιση στον ψυχισμό των ηρώων, που είναι και δικό μας άνθρωποι.

Κώστας Μαρδάς, ΑΘΗΝΑ, ΑΠΕ-ΜΠΕ